

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

החזרה המיוחדת הנלמדת ממזמור התהלים
די"ח בחודש: גם כאשר נמצאים בסוף זמן
הגלות, כאשר ישנם אלו "אשר חרפו
עקבות משיחך" - אין להתפעל מכל זה

ראה עמוד 7

ערב שבת קודש פרשת כי תשא, פ' פרה, ח"י אדר
ה' תהא שנת סגולות בכל
שנת הקהל

תג

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכי"ר

לעילוי נשמת

הו"ח ר' שמואל פסח ב"ר יעקב דוד ע"ה
נפטר ביום ג' תשרי - צום גדלי' ה'תשנ"ה
וזוגתו האשה החשובה מרת פריידל חדוה
ב"ר זאב וואלף ע"ה

נפטרה ביום ד' אדר שני ה'תשנ"ה

פי"ס

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י חתנם ובתם

הרה"ת ר' שניאור זלמן הלוי וזוגתו מרת אסתר שיינדל
ומשפחתם שיחיו שגלוב

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

תוכן הענינים

כתי"ק - פרסום ראשון

ב"ה

3 דבר מלכות

וכי תשא - תרום קרן ישראל / משיחת ש"פ תשא ה'תשכ"ה

8 זמן הגאולה

המחורף עצמו מכריז שהוא מחורף / פרשת השבוע ושיעור התהלים היומי באור הגאולה

12 ניצוצות של משיח

סיימו לבטל את אלו "אשר חרפו עקבות משיחך" / קטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

13 המעשה הוא העיקר

תנגן "משיח נא" ועי"ז תמהר את הגאולה / הוראות למעשה בפועל

14 כתי"ק - פרסום ראשון

מהו הערך הכספי של הלוחות? / צילום ממענה הרבי למניחים בענין שבירת הלוחות

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש לזכות החתן התמים אורי אהרן יואל והכלה בת' רות שי זיסק לרגל נישואיהם בשעה טובה ומוצלחת

יה"ד שיכנו בית בישראל בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה כפי שהם מוארים במאור שבתורה

- זוהי תורת החסידות, כרצון ולגות-רות כ"ק אדמו"ר שליט"א משיח צדקנו

ולזכות אחיו ואחיותיו וכל משפחת זיסק שי/ לברכות עד בלי די

מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ

יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תורת המרכזית, "בית משיח" 770

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טלפון: 778-6670 (718)

סניף ארץ הקודש: שביל האמונה 9/1 קרית-שמואל, חיפה. 26385 • טלפקס: 840-4305 (04)

דואר אלקטרוני: yeh_@netvision.net.il • אינטרנט: http://www.moshiach.net/blind

א. בענין הנזכר איך שבר משה את הלוחות, לכאורה הו"ע איסור גזילה
נחבאר שא"ל לפי שבמדבר לא הי' אפשר לבנות ובמילא לא היו שנים כלום, כי
מ"פ היו ראויים להשמישים אחרים, וכמ"ל לטבה ליהיה וכמ"ל ויקחו אבן גז'
ויטבו עלי'.

שאלה: מהו המירוץ "שבמדבר לא הי' אפשר לבנות", והרי (א) גם אם
אינם ראויים להשמיש כלל, (למה אצל) שיש בהם זיוות של מברז מצד זה שהיו
מקשה אלקים, והרי זה עצמו הוא דבר יקר הנכבד לכאורה במכרז רבנן דאם אפשר
לשפר, לפי שכלל-בנים או שכלל-לעגל, לא הי' נחשב בעינייהם. (ב) מכיוון

שראויים לבנות במקום ישוב, הרי זה לכאורה ל"ה חיישינן דאם שיה פרושה
כמדוי (קדושת יב, א). ואף שהרא"ש שם מביא בזה שישנה בזה, הרי בנוגע לנדויד,
מכיוון שהיו הל"ה או"ה שהיו אצטא ישראל קדוים מהם פאכלים שונים, הרי ככ"כ
הי' אפשר למכור להם את האבנים, וא"כ הי' בזה זיוות דכ"כ?

ג. נחבאר שבה שבר משה את הלוחות לעיני כל ישראל, התזרים בהזבחה.
צעפי"ז מתורץ מ"ס (תשא לב, כ"ג) ויזל גז' ככל"ב אלפי איס, סככל ההיס
רבוא נפלו רק 3000 איס ושאר ישראל, 597000 איס, נשארו בחיים, והרי
כתיב כי שחת ע"כ, הפירוט הפסוט ב"ע"כ" הוא שכל ישראל שיהתגזר וע"פ הג"ל
סובן, כי ע"י שבר משה את הלוחות לעיניהם ההזרים בחשובה.

כן זכרו הלשון בשעת התורה. אם נכרך, כי (א) לכאורה, ככלת
אלפי איס שנפלו, הם אלו שנפלו ע"י בני לוי, אבל היו עוד הרבה שנפלו
בסגפה כמ"ס ויב"ד ה' את העם, והם אלו שעברו לעבל בלא ההראה, כדפי"ה"י (שם
לב, כ. לב, לה) על הכתוב "כי שחת ע"כ" פירס"י ערב רב?
ל"ה ל"ה (ג' קדושה) גופי"ה הי' הל"ה.

המשך הפענוח מעמוד הקודם:
בשאלתם בצילום הב' בענין מספר בני ישראל שנפלו
במגפה אחרי חטא העגל, הקיף כ"ק אד"ש מה"מ את תיבת "הרבה" וכתב: ההשואה דמספר
בני' לאחרני חטא העגל (כפרש"י ר"פ במדבר) מוכיח שלא היו הרבה.

מוקדש לעילוי נשמת ר' רחמים ב"ר יואב ע"ה אנטיאן - נפטר ליל שמע"צ ושמת"ה ה'תשס"ב
יה"ד שתיכף ומיד יקוים היעור "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

וכי תראה -
תבין ענין | אפ"ל

יש לומר לו: משיח הוא למעלה מכל הענין של תורה ומצוות, וכאשר משיח יבוא לא תהי' שום נפק"מ אם הניח תפילין בערב שבת, אם עשה קידוש היום (בשבת) ואם ישב והתאמץ שלש שעות בהתוועדות כדי לא להרדם. מה שרק עשה, אפי' אם ישן בעת ההתוועדות, יהי' לו חלק מהכוס של ברכה, ומאיזו כוס של ברכה - מה"כוסי רוי"8!
(משיחת ש"פ תשא ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

8) תהלים כג, ה. וכמבואר שם בהשיחה (שבהע' 1) (ב) שהיא תהי' גם הכוסי רוי' של רכ"א לוגין, רכ"א בגימטריא "ארך", בחי' אריך אנפין (ראה הצ"צ עה"פ גבוהה - הכוס של ברכה שתהי' לע"ל (פסחים קיט, תהלים שם) שלמעלה מכל הענינים אפי' משכל".

מוקדש לעילוי נשמת ינון ע"ה בן - יבלחט"א - אברהם אלעל - נפטר ביום כ"ט ניסן ה'תשס"א יחד' שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

מה הערך הכספי של הלוחות?

בקשר עם פ' השבוע הבאנו בזאת ב' צילומים ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלות המניחים בשיחות ליל ויום שמח"ת ה'תשכ"ו - בענין שבירת הלוחות ע"י משה רבינו (הענין כולו נדפס בלקו"ש חל"ד ע' 51 ואילך)

להלן פיענוח הכתי"ק כפי שהוא בצילומים שלפנינו (בא בהדגשה):

א. בענין הקושיא איך שבר משה את הלחות, דלכאורה הו"ע איסור גזילה נתבאר שא"ל לפי שבמדבר לא הי' אפשר לבנות ובמילא לא היו שוים כלום, כי מ"מ היו ראויים לתשמישים אחרים, וכמו לשבת עליהם וכמ"ש ויקחו אבן גו' וישבו עלי'.

שאלה: מהו התירוץ "שבמדבר לא הי' אפשר לבנות", (והרי א) גם אם אינם ראויים לתשמיש כלל, למה אא"ל [כ"ק] אד"ש מה"מ הקיף ב' תיבות אלו וכתב: **פשוט - שאין מקשיין על יסוד ואולי אפ"ל סברא פ' ובמילא יוקשה**] שיש בהם שויות של מומן מצד זה שהיו מעשה אלקים, והרי זה עצמו הוא דבר יקר הנמכר [כ"ק] אד"ש מה"מ הקיף תיבה זו וכתב: **בפשטות - לא ניתנו הלוחות למכרם (מהאיסור [?] הנאה) ובפרט הראשונות (משא"כ האחרונות דחצבן משה באהל)**] לכאורה בממון רב?

על מה שכתבו אח"כ בסוגריים "אם אפשר לומר, לפי שמצד מצבם אז שעבוד לעגל, לא הי' זה נחשב בעיניהם?" - כתב כ"ק אד"ש מה"מ: **אפ"ל שמעשה העגל - הי' שיתוף**. ואח"כ הוסיף: **הרי הי' שבט לוי שלא עבד**.

המשך הפענוח בסוף עמוד הבא

טוען משה רבינו: רבונו של עולם, "במה תרום קרן ישראל?! - הרי כאשר צריכים ללכת לארץ ישראל הם אינם רוצים ללכת; הוא טוען שטוב לו כאן ומדוע עליו ללכת, להזיע ולהתייגע כדי ש"בזיעת אפך תאכל לחם"? • וממשיך לטעון: האם בשביל זה "נתאוה הקב"ה להיות לו ית' דירה בתחתונים" - כדי שיהיו בברוקלין, גן-עדן בעוה"ז, ויחשבו על הזקן שיהא מסורק ועל העניבה שתהא במקומה?! • צריכים לדעת ששקועים "ראשו ורובו" בבוץ, ואפי' מעל לראש, ודוקא ע"י הצדקה אפשר לצאת מהבוץ • משיחת ש"פ תשא ה'תשכ"ה - בלתי מוגה

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יהי המלך"*

שמשו טען להקב"ה: "רבונו של עולם - במה תרום קרן ישראל?" ענה לו הקב"ה: "בכי תשא", ומפרש רש"י: "אם באת לשאת ראשם בהגבהה קח מהם כופר לצדקה".

וצריך להבין:

(א) מהי כוונתו של משה רבינו - רעיא מהימנא³, אוהב ישראל⁴ - בטענה "במה תרום

א. עה"פ בתחלת פרשתנו¹ "כי תשא את ראש בני" גו" אומרת הגמ' במס' בבא בתרא²

(* השיחה מובאת בזה בעריכה מחודשת בהוספת מראי-מקומות בשוה"ג. הכתי"ק שבכותרת נלקח מסיום מכתבו של כ"ק אד"ש מה"מ למר יצחק דמיאל מתאריך יום ועש"ק פ' כי תשא ה'תשכ"ה (והוגדל מהמקור), קטע ממכתב זה (ובו הכתי"ק שבכותרת) נתפרסם לראשונה ב"חיי המלך" קמב ע' 14. המו"ל.

1) ל, יב.
2) ג, ב.

3) ראה זח"ב כא, א.
4) מנחות סה, א.

תנגן "משיח נא" ועי"ז תמהר את הגאולה!

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

בנוגע¹ להשתדלות שצריכה להיות עם ילדים, יכולים לחשוב - דמכיון שהגאולה העתידה תלוי במעשינו ועבודתינו בזמן הזה², וילדים הרי פטורים מן המצוות - מהי התועלת לעסוק עם ילדים?

ועד"ז בנוגע לנשים: אומרים שע"י "מבצע תפילין" יביאו את הגאולה - והרי אשה אינה שייכת לתפילין, וא"כ איזו שייכות יש לה עם הגאולה?

ע"כ ישנה ההוראה מהזהר³ שאומר - שאע"פ שקטנים ונשים פטורים מן המצוות - בכוס של ברכה (דלעתיד) "הכל חייבין", מכיון שלענינים דלעתיד-לבוא יש לכל היהודים שייכות בשוה, כי מצד העצם שלמעלה מתורה ומצוות כל היהודים הם בשוה⁴.

ותיריה מזו, בנוגע לילדים, כיון שהם ממהרים ביותר את הגאולה⁵, מובנת ההשתדלות שצריכה להיות כבר עכשיו עם הקטנים (ונשים⁶).

ועד"ז ההוראה בנוגע למבוגרים:

כאשר ניגשים ליהודי ואומרים לו שינגן שרוצים "משיח נא" ועל ידי זה ימהר את הגאולה⁷ - טוען הוא, שקודם עליו לעשות תשובה בבוקר, ולאחמ"כ צריך לקבץ תורה ומצוות כדי להיות מוכן ללכת לקבל פני משיח צדקנו...

(1) המדובר לפנ"ז בהתוועדות - אשר בהמשכו בא הקטע שלפנינו - והנה ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א ונדפס ב"שיחות קודש" תשמ"א ע' 515 סעיף ס' ואילך, ובתרגום ללה"ק ב"יחי המלך" גליון קמב ע' 3 ואילך. חלק מההערות המופיעות כאן בשוה"ג נעתיקו מהמובא שם בתוך השיחה.

(2) נתיא רפל"ז.
(3) ח"ב קפט, ב ואילך - עה"פ "והי' באחרית הימים נכון יהי' הר בית ה' בראש ההרים" (ישעי' ב, ב).
(4) כמובא בהשיחה שם (שבהערה 1) ש"הענין (של כוס של ברכה) דלעתיד, הוא גילוי העצמות (כמובא בכ"מ מפע"ח (שער הק"ש רפט"ו). לקו"ת שה"ש ב, רע"ג. נא, ג ואילך) שדוקא לעת"ל הגילוי דפנימיות ע"ק) שקשור עם העצם של יהודי שלמעלה מתומי"צ".

(5) כמובא בהשיחה שם (שבהע' 1) "מ"ש בזה"ח"א א, ב) "הנצנים נראו גו' קול התור (הגאולה) נשמע" (שה"ש ב, יב), ש"נצנים נראו בארץ" אלו הילדים היהודים.
(6) כן י"ל בנוגע לנשים ע"פ משנ"ת (ש' הגלגולים הק"כ, ס' הלכות שמות עה"פ וירא ה' כי סר בסופו) דאנשים דרדא דעקבתא דמשיחא - הם גלגול הדור דיצ"מ, כימי צאתך גו' (מיכה ז, טו), וכמו הנשים דאז שלא נתנו לעגל כו' ולכן הנשים דעקבתא דמשיחא שולטות על בעליהם כו' - הרי אמחז"ל (סוטה יא, ב) דבשכר נשים צדקניות שהיו באותו דור נגאלו (ע"פ המובא בהשיחה שם (שבהע' 1)).

(7) ראה "יחי המלך" גליון קמו ע' 3 ואילך. קנו ע' 3 ואילך. קסח ע' 10. קעב ע' 9. רעט ע' 7. שכד ע' 7.

קרו ישראל? הרי מסר נפשו עבור צאן מרעיתו, ועד כדי כך שאמר להקב"ה "זאם אין מחני נא מספרך"⁵, שזה ה' לא עבור הצדיקים אלא עבור אלו שחטאו בעגל⁶, ולמה שואל "במה תרום קרו ישראל"⁷?

(ב) מה החידוש ("דער אויפטו") בענין הצדקה דוקא, שלכן ענה הקב"ה למשה "בכי תשא"⁸?

ב. והביאור בזה, דאע"פ שהי' כבר הענין ד"סלחתי כדברך"⁸ אבל חסר עדיין הענין ד"תרום קרו כו'", וכדלקמן (ס"ד).

ובהקדים (בנוגע לזמננו), דינשם הטוענים: הרי איננו נמצאים ברוסיא שבה לא מניחים להתפלל, אלא בברוקלין שבאמריקה; ואמנם הוא מתפלל ולומד את שיעורי החת"ת, וכשמגיע עת המגבית נותן כפי נדבת ליבו, ומה הרעש - טוען הוא - אם לאחור מכן שותה מיץ ("דז'שוס") וקורא עיתון כדי להיות מעודכן במה שקורה בווישינגטון ובמדינות נוספות, ובכלל הרי הוא יהודי טוב ("אָ פיינער איד") ולשם מה צריך "לקפוץ מעורו" ("שפרניגען פון די הויט")...

ובנוסף לזה, בשבת אחר-הצהריים הוא מוכרח לישון, ושמה ומכריז שישו בני מעי; מה נוגע לו - שזקנו יהא מסורק והעניבה תהא מונחת במקומה...

וממשיך לטעון, שדי במה שעשה בהיותו ברוסיא - אשר שם לא ה' במה להתייפות ("צו פוצען זיך") ולפעמים גם לא ה' מה לאכול - אבל כאשר נמצא באמריקה, בבויץ האמריקאי

(5) פרשתנו לב, לב.
(6) ראה גם פרש"י שלח יד, יח.
(7) אולי הכוונה - דאין משה רבינו צריך לחפש בעצמו עצות במה להרים קרנם, וכפי שרואים שמסר נפשו עבורם, ככפנים.
(8) פרש"י פרשתנו לג, יא. עקב ט, יח.

("דער אַמעריקאַנער בלאַטע"), שטבע הבויץ הוא להטביע את הנמצא בו, אזי הבויץ מטביע אותו יותר ויותר...

ובהנוגע ל"אני מאמין בביאת המשיח"⁹ - לשם מה הוא זקוק לצרה זו ("טראַבל"), שמשח יבוא ולא יהיו אז עיתונים, ובפרט שמשח יצוה עליו לשכוח מעצמו לדקה ולקיים מצוה בהידור; כעת טוב לו והוא נהנה ("גוד טיים")...

ומה ש"שכינתא בגלותא"¹⁰ - הוא יאמר על-כך פרק תהילים.

ג. וכידוע מה שסיפר הרב"י¹¹ על שני אחים שנפגשו¹² ואחד אמר לשני שיטנה ח'י אשר כל תענוגה להיות מונחת בטינופת, וכאשר היא מונחת בטינופת עד לצוארה - דאגתה היחידה היא מדוע אינה מונחת בתוך הטינופת עד למעלה מהראש ("ביז איבער'ן קאַפּ")...

(9) א' מהי"ג עיקרים.
(10) זח"ג ד, ב. סו, סע"א. עה, סע"א. וראה מגילה כט, א. ספרי ס"פ מסעי.
(11) סה"ש תש"ב ע' 21 - ובהע' הבא העתקנו הסיפור משם בשינוי סגנון קלים ובתרגום ללה"ק.
(12) שאחד מהם ה' מחסידו רבינו הזקן והי' עני, והשני לא ה' חסיד והי' עשיר, וכאשר האח העני הוצרך להשיא בתו נסע לאחיו העשיר לבקש עזרתו. האח העשיר שמח מאד באורח שלו וקירבו מאד וביקשו לשהות אצלו כמה ימים. בימים אלו הראה לו דירתו המרובה בחדרים - בחדר זה הוא ישן, בחדר שני אוכל, בחדר שלישי מקבל אורחים ובחדר רביעי ממתנינים האנשים להתקבל אצלו. פלט האח החסיד ואמר שאינו מבין כלל איך יהי' לאדם בביתו פיזור הנפש כזה, וסיים (החסיד) ואמר: טובי' (שם האח העשיר) אני זקוק ל-50 "קאַרבן" = מטבע מקומית עתיקה] כדי להשיא את בתי, תן לי ואלך לדרכי. התחיל האח העשיר להפציר בו שישאר עוד פרק זמן אצלו, ובקושי גדול הצליח לפעול זאת. בינתיים התחיל עוד הפעם להתפאר בעשירותו הגדולה וביחד עם זה נפלטה אנחה מפיו. שאלו האח החסיד: מכיון שהנך כל כך עשיר מדוע הנך מתאנף? (והמשיך:): אלא אומר לך, ישנה ח'י מסויימת שאינו רוצה לקרותה בשמה... (כדלקמן בפנים השיחה).

סיימו לבטל את אלו ש"חרפו עקבות משיחך"

ובאם הדברים אמורים ביחס לכללות עניני עבודתו של יהודי שאסור לו לנוח, עאכ"ו – בנוגע להענין ד"אחכה לו בכל יום שיבוא" – שיהודי לא יכול לנוח עד שיביא את משיח צדקנו, ולכן הוא רץ לעשות כל התלוי בו – במעשינו ועבודתינו – לסיים כבר את השיריים, שיריים האחרונים דעבודתו, כדי להביא כבר את משיח צדקנו, ובפרט שכבר סיימו את מעשינו ועבודתנו – מתשע פרות הראשונות, כולל – העבודה ד"מלחמת בית דוד" לבטל את אלו ש"חרפו אויבך ה'" ו"חרפו עקבות משיחך", והרי מאז כבר "כלו כל הקיציץ" [והגם שהדבר תלוי בתשובה, הרי כבר העיד כ"ק מו"ח אדמו"ר שכבר עשו תשובה, וכמו"פ, וכבר סיימו גם לצחצח את הכפתורים], ואוחזים כבר בפרה העשירית שיעשה משיח צדקנו, בגאולה האמיתית והשלימה.

(משיחת ש"פ תשא, פ' פרה ה'תשנ"ו - מוגה, תרגום מאידית)

מציאותו של משה רבינו היא מציאות השכינה

מציאותו של משה רבינו, היא מציאות השכינה, כביכול, שהרי "שכינה מדברת מתוך גרונו", ופשוט, שאין הכוונה שרק "גרונו" מיוחד עם השכינה, אלא כן הוא בנוגע לכל מציאותו, היינו, שמציאותו היא מציאות השכינה.

(משיחת ש"פ תשא, כ' אדר ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

להביא את הגימ"ל בפועל ממש!

בדורנו זה – הדור האחרון בגלות והדור בראשון דהגאולה – לאחר שישנו כבר הריבוי הכי גדול ד"מעשינו ועבודתנו" דבנ"י במשך כל הדורות והשנים שלפני זה, וכעת סיימו גם את הבריורים האחרונים – הרי ההדגשה עכשיו בעיקר ולכל לראש על סיום ושלימות וגמר העבודה – להביא את הגימ"ל דגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש!

(משיחת לילית ג', ד', ה', ועש"ק פ' תשא, י"ד-י"ח אדר ה'תשנ"ב - מוגה, תרגום מאידית)

סיפור זה מתאים גם לדברי הגמ' 13 שחי' זו עשירה ("לית עתיר מחזירא"), ומובן הדבר בענינו; ואין הכוונה שמשלה את עצמו שהוא עשיר, אלא ע"פ דברי הגמרא "לית עתיר מחזירא" – הוא אמנם עשיר 14.

וכאשר מנסים להסביר לו זאת – אינו מבין מאומה; וכידוע מה שהרבי סיפר פעם 15 על שאירע במרתף בית בקרמנטש'ז'ג 16 [שההוראה מכך]: שכאשר נמצאים בחושך לא יודעים כלל שזהו חושך וחושבים שהוא אור.

ד. ובזה תובן טענתו של משה רבינו "במה תרום קרן ישראל":

מכיון שמנין בני ישראל ב'פ' כי תשא ה' לאחרי חטא העגל כו' [ויתירה מזו, משה רבינו ראה גם את הדורות העתידים להיות 17], לכן שאל משה: "במה תרום קרן ישראל", כלומר, הגם שה' כבר הענין ד"סלחתי" (על חטא העגל) 8, מכל-מקום הרי זה עדיין לא הענין ד"תרום קרנם", "לשאת ראשם בהגבהה" 18.

טוען משה רבינו: רבונו של עולם, באם

(13) ל"ע"ע לא מצאנו.

(14) כ"ק אדמו"ר שליט"א אריך כאן בענין ה'בוץ' האמריקאי וכ' – חסר בהנחה.

(15) ראה אג"ק כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"א ע' תפב – ובהע' הבאה העתקנו הסיפור משם בשינוי סגנון קלים.

(16) על א' החסידים הראשונים (ראה לקו"ש ח"ב ע' 621 – בשם ר' הלל מפאריטש) שבימי הקיץ החמים ירד למרתף הבית בקרמנטש'ז'ג ("קרעמעטש'ז'גער קעלער") כדי להתקרר מעט. בירדו שמה הנה ברגע הראשון נחשכו עיניו מראות, אמר לו אחד מחבריו שכן הוא הטבע שכאשר יוצאים ממקום אור בהיר למקום כזה הנה ברגע הראשון נחשכות העינים מראות אולם אח"כ חוזרים כבראשונה. השיבו החסיד: טועה אתה ידידי בזה טעות עיקרי – החשך הוא חשך ולא אור, אלא כשיושבים בחשך ומתרגלים אליו נדמה שהוא אור.

(17) ראה פרש"י ברכה לד, ב ד"ה עד הים האחרון. (18) פרש"י – הובא בתחלת השיחה.

אתה רבונו של עולם אזי "במה תרום קרן ישראל!" – הרי כאשר צריכים ללכת לארץ ישראל הם אינם רוצים ללכת; הוא טוען שטוב לו כאן ומדוע עליו ללכת, להזיע ולהתייגע ("איך מוטשען") כדי ש"בזיעת אפך תאכל לחם" 19? כאן טוב לו, יורד לו מן המהמים, הוא צדיק וביכולתו לשבת וללמוד...

וממשיך לטעון: האם בשביל זה "נתאוה הקב"ה להיות לו ית' דירה בתחתונים" 20? – כדי שיהיו בברוקלין, גן-עדן בעוה"ז, ויחשבו על הזקן שיהא מסורק ושהעניבה תהא במקומה! ומה שדורשים הפצת המעיינות חוצה – ע"כ הוא אומר שהרבה שלוחים למקום, והכוונה העליונה תתמלא ע"י שני (וכהסיפור שסופר בהתוועדות הקודמת 21).

כמה טוב ה' אם לבו ה' מתכווץ ("ווען עס וואלט געקרענקט") כשנזכר – אמנם מתוך הרחבה – על נעוועל וביעשענקאוויטש 22, אשר שם לא ה' שייך כלל להתייפות ("פוצען זיך"), ותמורת זה הוא יושב באמריקה ושקוע ("פארקאכט") בראשו בה"תאכל לחם", לא רק "יגייע כפיך כי תאכל" 23.

וזו היתה טענתם של בני ישראל במדבר:

(19) בראשית ג, יט.

(20) תנחומא נשא טז, ועוד. תניא רפ"ו. ובכ"מ.

(21) שיחת יו"ד שבט תשכ"ה ס"ו (שיחות קודש תשכ"ה ח"א ע' 306 – בשם המשגיח בתו"ת בליובאוויטש ר' מיכאל בלינער): על "ישוב'ציקים" שהתגוררו לבדם במושבות רחוקים והיו שוכרים מלמד ללמד את ילדיהם. מלמד זה ה' קורא עבורם גם את הדואר מאחר ולא ידעו קרוא וכתוב. יום אחד, בעת שקרא בפני אחד האיכרים מכתב המספר לו על מות אביו, התעלף האיכר ואילו המלמד נותר כשה' (למרות שהוא קרא את המכתב), והסיבה לכך היא כי הרגיש שהנפטר הוא אבא של השני ולא אבא שלו.

(22) = שמות של עיריות ברוסיה.

(23) תהלים קכח, ב. וראה לקו"ש ח"א ע' 62. שם ע' 188 ואילך.

מדוע צריכים להכנס לארץ ישראל, הרי כאן במדבר יש מן ועמוד הענן ולשם מה עלינו להכנס לא"י שבה "בזיעת אפיק תאכל לחם?"
וא"כ נותרה השאלה "במה תרום קרן ישראל?"

ד. על-כך עונה הקב"ה "בכי תשא" – דוקא משה "תשא", ע"י הצדקה:

מבואר בחסידות²⁴ שמשם הוא תכלית הביטול²⁵, ביטול במציאות²⁶, הרי דוקא הוא הוא תכלית החכמה²⁷ וחכמה דאצילות²⁸, ולמרות כל זאת ה"עניו מכל האדם אשר על פני האדמה"³⁰, גם מעכו"ם, וכמבואר בלקו"ת³¹ שאף שמשם אמר "ונפלינו אני ועמך"³² מכל-מקום אמר גם "ונחננו מה"³³, והוא לא אמר זאת בשביל העיתונים אלא מצד האמת, שהי' עניו (כמבואר³⁴ שראה את המס"נ של הדורות האחרונים). ואף שע"ז יקראו לו פתי, כמבואר במדרש³⁵ שפתי יאמין לכל דבר³⁶ – זה משה, אעפ"כ זה לא נגע לו.

ולכן דוקא משה רבינו³⁷ הי' יכול לפעול

אצל בנ"י שתרום קרנם ע"י הצדקה, כי ענין הצדקה הוא גם ענין הביטול הנ"ל: הנותן צדקה אינו פורע חוב ע"י נתינתו ואינו חייב מאומה למקבל הצדקה, גם לא בגדד שהמקבל צדקה עביד נייחא לנפשי³⁸ (נעשה לו נח"ד) ע"ד מקבל מתנה, שהרי המקבל הוא כזה ש"לית לי מגרמי' כלום", ובכ"ז כאשר נקלט אצל הנותן שעליו לתת צדקה [ביטול ולא בשביל "עביד נייחא לנפשי"] ושזהו "כופר נפשו", הרי ע"ז "תרום קרן ישראל".

ולכן צריכים לדעת ששקועים "ראשו ורובו" בבון, ואפ"ל מעל לראש, ודוקא ע"י הצדקה אפשר לצאת מהבון (כנ"ל).

ה. ולכן באמריקה העבודה היא בנתינת צדקה, הגם שלכאורה צ"ל "בזיעת אפיק תאכל לחם", אעפ"כ ישנה היכולת לתת צדקה ובהרחבה, והבחירה שלו בזה היא האם לתת צדקה בלי להנות מכך שע"י צדקה כזו נפעל ה"תרום קרנם", או להנות מנתינת הצדקה שאז אין זה כמ"ש לעיל.

ועליו לדעת שהוא אינו יכול לרמות את ה"פתי יאמין" זה משה, עאכ"כ הקב"ה, עאכ"כ שלא יוכל לשנות את המציאות³⁹.

ואע"פ שמבואר⁴⁰ בענין "כי לא ידח ממנו ידו"⁴¹, שתורת משה והקב"ה פוסקים שבין אם הוא רוצה ובין אם לא אזי סוף-כל-סוף "לא ידח ממנו נדח" – אעפ"כ הרי הרביים רוצים שיהי' באופן של הרחבה ובדרכי נועם, וע"י הצדקה גורמים שיפעל גאולת צאן מרעיתו ויהי' "תרום קרן ישראל".

(38) ראה גיטין נ, ב. ב"מ טז, א.
(39) קטע זה מופיע בהנחה בסוף השיחה, וכתב בתחילתו המניח "באמצע השיחה אמר", אך לפי תוכנו נראה ששייך לכאן. המו"ל.
(40) ראה לקו"ש ח"ז ע' 102 ובהנסמן שם בשוה"ג.
(41) ע"פ שמואל ב' יד, יד.

לאחרי עריכת תיקון-חצות, אלא עוסק בלימוד התורה (נגלה או חסידות) עד אור הבוקר, ואח"כ הולך לטבול במקוה, ונעמד להתפלל "כעבדא קמי מרי"⁷, ומבקש ותובע מהקב"ה שתהי' כבר הגאולה, וענין זה גופא – מתוך תנועה ד"עבדא קמי מרי"!

וכאמור – זהו הפירוש הפשוט ד"עד מתי" בפשוטו של מקרא, וכן ע"פ רמז של מקרא, דרוש של מקרא, ועאכ"כ – סוד של מקרא.

ולכן, אין כל צורך לחפש הוכחה לדבר. – כאשר מוצאים שענין זה מובא בפירוש במקום פלוני – מהיכי תיתי, יכולים לציין זאת, אבל לא באופן שצריכים לחפש ראי' והוכחה לזה, אלא אם כן המדובר אודות יהודי שעדיין לא הגיע לדרגא ד"בן חמש למקרא"... [לפני גיל חמש ישנו גיל ארבע, ולפנ"ז – כשהתינוק מתחיל לדבר, בגיל שנתיים וכו'], במקרה כזה – הרי מכיון שגם הוא יהודי ("ער איז אויך אַ אידישע קינד"), צריכים להביא לו הוכחה שענין זה מפורש בספר פלוני!

(משיחת ש"פ תשא, שושן-פורים קטן ה'תשד"מ - בלתי מוגה)

(7) שבת י, א.

המדור מוקדש לעילוי נשמת האשה מרת רוזה בת ר' יצחק מאיר ע"ה מיידיצ'יק נלב"ע ביום ו', ערב שבת קודש פ' ויגש – אחר חצות היום – ה'תשס"ב
יה"ד שיקויים היעוד "הקיצו ורנגו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממ"ש

המחיר מקומי, הפרסום - עולמי!

○ מבצע מיזחד זבלעדי לקראת י"א ניסן ○

כל התרום הקדשה שבועית על כל הגליונות של "יחי המלך", או מקדיש מדור בתוך הקונטרס למשך שנה - הקדשתו תוקרן בכל רחבי תבל בפתח הוידאו השבועי "לראות את מלכנו" במוצש"ק

התרום הקדשה שבועית רגילה באזור מגוריו - יוכל להזמין הקדשה שתוקרן בעתיד בוידאו הנ"ל בהנחה של כ-30%

- הזמנות ופרטים נוספים בכתובת המערכת (עמוד 2)
- המבצע לזמן מוגבל בלבד, המעונינים מתבקשים להזדרז וליצור עמנו קשר

המחרף עצמו מכריז שהוא מחרף

"אשר חרפו אויבך ה' אשר חרפו עקבות משיחך". "ברוך ה' לעולם אמן ואמן" (משיעור התהלים דשבת זו – י"ח בחודש)

השיעור תהלים די"ח בחודש הוא – הפרקים פ"ח ופ"ט שבספר תהלים.

בכותרת דפרק פ"ט (שאינן יודעים ע"י מי נכתבה) כתוב שמזמור זה נאמר "על מלכות בית דוד", וענין זה קשור במיוחד עם הגאולה העתידה.

בהתחלת הפרק נאמר: "משכיל לאיתן האזרחי", וממשיך¹: "חסדי ה' גו' עולם חסד יבנה וגו'". ובסיום הפרק²: "אשר חרפו אויבך ה' אשר חרפו עקבות משיחך", ומסיים: "ברוך ה' לעולם אמן ואמן".

והנה, מאחר שבמזמור זה מדובר אודות המעמד ומצב ד"חרפו עקבות משיחך" – מובנת השייכות דענין זה לימינו אלו, כי ע"פ כל הסימנים המבוארים בסיום מסכת סוטה ובמסכת סנהדרין³ (בסוגיא העוסקת בענינים הקשורים עם ביאת המשיח), רואים בגלוי שנמצאים אנו עתה בתקופה ד"עקבות משיחך", ב"אחרית הימים", קודם ביאת משיח צדקנו.

וההוראה מזה:

גם כאשר נמצאים בזמן ד"עקבות משיחך", ובמעמד ומצב דתכלית הירידה – "אשר חרפו עקבות משיחך", ועד שהמחרף עצמו הולך ומכריז שהוא מחרף וכו' – אין להתפעל מזה, ואדרבה: מזה גופא שרואים מעמד ומצב זה, **מוכח** שנמצאים כבר בסמיכות ממש לזמן הגאולה.

וכידוע שיחת כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע⁴ בענין זה – בהתאם למארז"ל⁵ "אם ראית דור אחר דור מחרף, צפה לרגליו של משיח, ומאי טעמא, אשר חרפו עקבות משיחך, ומה כתיב בתרי', ברוך ה' לעולם אמן ואמן".

דהנה, כללות הענין ד"אמן" ("ברוך ה' לעולם אמן ואמן") מורה על הנצחון במלחמה – כמרוז"ל⁶ "גדול העונה **אמן** יותר מן המברך. . . תדע שהרי גולירים מתגרין במלחמה וגבורים **נוצחין**", "אף כאן העונה **אמן** בא לאחר המברך ו**מונצח**"⁷.

(5) ילקוט שמעוני עמוס רמז תקנט.

(6) נזיר בסופו. וראה לקו"ש חכ"ט ע' 285 בשוה"ג להע' 49.

(7) פרש"י שם.

(1) שם, ב-ג.

(2) שם, נב-נג.

(3) דף צז ע"א ואילך.

(4) שיחת שמח"ת תרס"א. נדפסה בספר השיחות

תש"ב ע' 141 ואילך.

כאשר מבוגרים מתבלבלים בענין מסויים ואינם מוצאים ידיהם ורגליהם, אזי ישנה עצה פשוטה – לשאול אצל בן חמש למקרא:

ישאלו לבן חמש למקרא מהו פירוש התיבות "עד מתי" [תיבות שלמדס כבר בחומש – בנוגע לגאולה ממצרים]², האם זהו סיפור דברים, הצעה או אפילו בקשה באופן ד"מהיכי תיתי", מן השפה ולחוץ, או שזוהי תביעה שנאמרת בכל התוקף, ואז ישמעו ממנו שהפירוש ד"עד מתי" הוא – תביעה שנאמרת בכל התוקף!...

והנה, הדרישה והתביעה שמתבטאת בלשון "עד מתי" – מפורשת גם בהפטרות דשבת זו: בהפטרות מסופר אודות המאורע דאליהו בהר הכרמל, שבו פנה אליהו הנביא לבנ"י ואמר להם: **"עד מתי** אתם פוסחים על שתי הסעיפים אם ה' הוא האלקים לכו אחרינו וגו'³."

כאשר נתבונן לרגע בפרטי מאורע זה – מצב שבו היו צריכים לפעול אצל כו"כ מבנ"י שידעו ש"ה' הוא האלקים", ולא יעבדו לבעל ח"ו, ולמטרה זו בנה אליהו הנביא מזבח והקריב קרבן **בחושך** [למרות האיסור דשחוט חושך, בתור הוראת שעה]⁴, ובמעמד זה פונה אליהו הנביא לבנ"י ואומר להם: "עד מתי אתם פוסחים על שתי הסעיפים וגו'" – בודאי יגיע כאו"א למסקנא הכי פשוטה, שדבריו של אליהו הנביא לא נאמרו בתור סיפור בעלמא, או בתור הצעה בלבד: הקשיבו יהודים ("הערט זיך איין אידן"), ברצוני להעיר לכם, שלהיותכם "עם חכם ונבון"⁵, סבורני ש"לא מתאים" לכם להיות במצב של "פוסחים על שתי הסעיפים"... אלא בודאי נאמרו דברים אלו באופן של **תביעה בכל התוקף: "עד מתי** אתם פוסחים על שתי הסעיפים!..."

כל מי שיש לו מושג כל-שהוא באהבת ישראל, ובפרט "זאהבת לרעך **כמוד**"⁶, וכל מי שיחשוב לרגע שהמדובר אודות **אליהו הנביא** – יבין בפשטות עד כמה נגע ללבו של אליהו הנביא מצבם של בנ"י, ומכיון שכן, לא יעלה על דעתו של אף אחד שאליהו הנביא אמר דברים אלו בתור סיפור או הצעה, ואח"כ הלך לטייל ח"ו... אליהו הנביא כאב והצטער ביותר על מצבם של בנ"י, ולכן **צעק** מקירות לבו **ותבע** מהם בכל התוקף: **"עד מתי** אתם פוסחים על שתי הסעיפים!"

ועד"ז מובן בנוגע ללשון "עד מתי" שמובא בפיוטים ד"תיקון-חצות" – שהמשמעות דלשון זה היא באותו אופן כמו משמעות הלשון "עד מתי" בפסוק הנ"ל, וכיו"ב [שהרי כל הפייטנים ייסדו את הפיוטים בהתאם ללשון הכתוב בתנ"ך ובמדדשי חז"ל], ותוכנו – **תביעתם** של בנ"י מהקב"ה שאינם יכולים לסבול יותר את הגלות!

כאשר יהודי עורך "תיקון-חצות", מצטער ובוכה על חורבן ביהמ"ק, ואומר "עד מתי" – אין זו בקשה סתם, באופן ד"מהיכי תיתי", ולאחרי' הולך לישון...

– יהודי שעורך "תיקון-חצות" כדבעי, שמצטער ובוכה באמת כו', אינו הולך לישון

(5) ואתחנן ד, ו.

(6) קדושים יט, יח.

(2) בא, י, ג.

(3) מלכים א' יח, כא.

(4) יבמות צ, ב. רמב"ם הל' יסוה"ת פ"ט ה"ג.

זאת אומרת, שבמזמור זה מודגש כללות הענין דנצחון המלחמה בנוגע לאלו "אשר חרפו עקבות משיחך".

וכמבואר בדרושי ההילולא (המשך באתי לגני ה'ש"ת⁸) שכללות הענין דנצחון המלחמה קשור עם מדת ה**נצח** – כמ"ש⁹ "וגם נצח ישראל לא ישקר ולא ינחם גו".

ונצחון המלחמה נעשה ע"י העמידה בתוקף המתאים – וכמודגש בזה שהתחלת השו"ע (הסעיף הראשון דסימן הראשון בחלק הראשון שבשו"ע) הוא: "הוי עז כנמר כו' שלא להתבייש מפני בני אדם המלעיגים".

וכללות ענין התוקף מודגש גם בהתחלת המזמור – "משכיל לאיתן האזרחי", "איתן" מלשון תוקף וחוזק, ע"ד "נחל איתן"¹⁰.

. . וזוהי ההוראה המיוחדת הנלמדת ממזמור זה – שגם כאשר נמצאים בסוף זמן הגלות, כאשר ישנם אלו "אשר חרפו עקבות משיחך" – אין להתפעל מכל זה, כי לכל יהודי ישנה הנתינת כח ד"משכיל לאיתן האזרחי", ועי"ז הרי הוא מנצח במלחמה, היינו, שמהפך את כל הענינים הבלתי רצויים, ובאופן ד"ברוך ה' לעולם אמן ואמן".

(משיחת ש"פ תשא, פ' פרה, ח"א אדר ה'תשמ"ב – בלתי מוגה)

(10) שופטים כא, ד.

(8) פ"א (סה"מ באתי לגני ח"א ע' טז).

(9) שמואל א' טו, כט.

הגיע הזמן ל"כוס של ברכה" ד"אחרית הימים"

איתא בגמרא¹: "עתיד הקב"ה לעשות סעודה לצדיקים ביום שיגמל חסדו לזרעו של יצחק, לאחר שאוכלין ושותין, נותנין לו לאברהם אבינו **כוס של ברכה** לברך, ואומר להם איני מברך וכו' אומר לו לדוד טול וברך, אומר להן אני אברך ולי נאה לברך, שנאמר² כוס ישועות אשא ובשם ה' אקרא". וכן מצינו בגמרא³ "כסא דוד לעלמא דאתי מאתן ועשרין וחד לוגא מחזיק, שנאמר⁴ כוסי רוי', בגימטריא הכי הוי".

והנה, מכיון שלכל הדעות נמצאים אנו "באחרית הימים",

– לפי כל הסימנים שבסיום מסכת סוטה, ולפי כל הקיצין, כולל הקץ שנאמר ע"י אדמו"ר הזקן⁵, ע"י אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע⁶, עד לקץ שנאמר ע"י כ"ק מ"ח אדמו"ר נשיא דורנו⁷

(5) ראה מאמרי אדה"ז פרשיות ח"א ע' תיט ואילך.

(6) ראה לקו"ש ח"ז ס"ע 209.

(7) ב"הקריאה והקדושה" דשנת תש"ג. ועוד.

(1) פסחים קיט, ב.

(2) תהלים קטז, יג.

(3) יומא עו, א.

(4) תהלים כג, ה.

(נוסף על הקיצין שנאמרו ע"י גדולי ישראל בדורות שלפנ"ז⁸, ועד שכבר בזמן הגמרא "כלו **כל הקיצין**"⁹) ולאח"ז עברו כו"כ שנים, ועדיין לא בא, כך, שכל יום ויום ניתוסף עוד יותר באריכות הקץ, ולא עוד, אלא שביום זה גופא ניתוסף באריכות הקץ משעה לשעה כו' –

הרי בודאי שכבר הגיע הזמן ל"כוס של ברכה" ד"אחרית הימים", "נכון יהי הר בית ה' בראש ההרים וגו'" – שהקב"ה נותן מ"כוס של ברכה", "כוסי רוי", **לכל אחד ואחת מיישראל**, אנשים ונשים, גדולים וקטנים!

ובפרט לאחרי כל ריבוי היסורים שהיו מנת חלקם של דורנו זה, יסורים גדולים ונוראים כו' בפועל ממש – מלבד היסורים שבעצם ענין הגלות, "בנים שגלו מעל שולחן אביהם", ובפרט בחושך כפול ומכופל דסוף זמן הגלות, כולל העובדה שישנו מי שאומר ש"טוב לו **בגלות**", שמצב זה גופא הוא תוקף הגלות ויסורי הנשמה כו' ביותר.

ומכיון שכן – נשאלת השאלה: "עד מתי"... עד כמה השיעור שהקב"ה ייסר את בנו יחידו!?!...

וכאמור, בודאי הגיע כבר הזמן שהקב"ה יתן לכאו"א מישראל "כוס של ברכה", גם לקטנים, ובפרט שחיובו וזכותו של דורנו זה ב"כוס של ברכה" הוא – לא רק בתור קטנים, אלא בתור **גדולים** – "גדולים ביסורים"!!...

וכן תהי' לנו – שזוכים בקרוב ממש לסעודה דלעתיד לבוא, לוינתן ושור הבר עם יין המשומר¹⁰, עד ל"כוס של ברכה" ע"י דוד מלכא משיחא, "כוסי רוי", במהרה בימינו ממש, ממש ממש.

(משיחת ש"פ תשא, פ' פרה ה'תשמ"ז – בלתי מוגה)

(10) ראה ברכות לד, ב.

(8) ראה לקו"ש חכ"ט ע' 14. וש"נ.

(9) סנהדרין צז, ב.

צעק מקירות לבו ותבע בכל התוקף: "עד מתי"!

בהמשך להמוזכר לעיל שיהודי יכול לתבוע מהקב"ה שיתן לו כו', הרי כאן המקום להזכיר מה שדובר בהתוועדות שלפנ"ז¹ אודות **דרישת ותביעת** בני" מהקב"ה על ענין הגאולה, כפי שמודגש בפיוטים ד"תיקון-חצות" הלשון "עד מתי", שתוכנו – שבנ"י אינם יכולים לסבול עוד את ענין הגלות, ולכן תובעים מהקב"ה שכבר תבוא הגאולה.

ולמרבה הפלא, הנה למרות אריכות הביאור בענין זה באופן הכי פשוט – עדיין מתפללים בזה, ומחפשים מקורות וכו'!

(1) שיחת ש"פ משפטים סי"ח.